



ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 „ — „
Negyed évre 50 „
Egyes szám ára 10 „

Hirdetések 10 krral számí-
tatnak petsoronként.

MULATTATÓ, MINDENT FELŐLELŐ LAP
A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.
Megjelen minden hó 1. és 15-én.

Felelős szerkesztő:

IKLÓDY GYÖZŐ.

Kiadja egy társulat.

SZERKESZTŐ

és

KIADÓHIVATAL,
hova a lap szellemi része és az
előfizetési összeg beküldendő:
EGER, szervita-utca 393. szám.

A harang öntés.

— Szatíra. —

Szánakozás van szívemben
Szerencsés hallgatóim,
A szó teljes értelmében
Illet titeket e cím.
Mert nékem a tudományvágy
Nyugtót, békét soha sem hágy,
Még éjjel is virasztok,
A mikor ti alusztok.

Szánakozom hát rajtatok
Szerencsés hallgatóim,
A midőn végig pillantok
Kedvességtek sorain
S látom, hogy gyenge fejetek
Hasztalan miként törítetek:
A harangot halljátok
S önteni nem tudjátok.

Azonban mert tudva vagyon
Mily szörnyen távol vannak
Én tőlem mind e hiányok
Titeket én megszánlak.
S hogy bajotokon segítsék
Ime a szószékre lépek
S megtanítalak mindenre
És a harang öntésére.

Megjegyzem, ha beszédemnek
Meghallgatása után
Sem lesztek még mindeneknek
Teljességgel a nyomán:
Az már arra fog mutatni,
Hogy lehetetlen faragni
Apollót belőletek
Arról én nem tehetek.

Minthogy az én tudományom
Nem tűr semmi kétséget,
Szavaimat megkívánom
Feltétlenül higgyétek.
Először is, hogy mi legyen
Az a harang voltaképen
Megfejtetem elöttetek
Csendesen figyeljétek! . . .

A harang egy vagy több mázsás
Harsány hangú érczorok
Egész falu hódol neki
De kivált a kántorok.
Kihirdeti halálunkat
Fizeti adósságunkat
Innen van e kedves hang
„Majd megfizet a harang.”

Minthogy szoros viszonyt kötött
A harang a toronyval
Ezt kell megismernünk előbb
Valami okkal móddal;
Ha a tornyot felfogjátok
Könnyebben fog koponyátok
Minden dolgot érteni
És harangot önteni.

A torony mint ki-ki tudja
Hosszú keskeny épület
Mely fejét magasan hordja
Kicsiny és nagy ház felett.
Ha nézitek az utcáról
Meggyőződtek nagy voltáról.
Alföldi helységeken
Láthatni nagy bőségben.

De a torony nem hosszában
Nyúlik végig a földön
Hanem a lég egy pontjából
Kezdődik és onnan jön,
Folytonosan vastagodva
Hozzátok alá a porba
S ott lesüljed a lába
Mélyen a föld gyonrába

Most mintán megtudtátok
Hogyan épül a torony,
Történetére vagytok
Kíváncsiak jól tudom;
Minthogy szükségét belátom,
S a logi a nem barátom
Tehát jól figyeljétek
Szép rendben tovább megyek.

A toronynak története
Betölt vagy négy ezeret,
Valószínű hogy az ember
Előtt még nem létezett.
Első minden tornyok között
Mik követték a vizözönt
Volt a nagy Babel tornya,
Mi volt elmondom nyomba.

Hogy e tornyot kik építék
S mily különös célokra,
Hol lehetett azon vidék
A hol épült s mily korba.
Ezek mind oly apróságok,
A melyekbe nem is vágok
Nélkülem is tudjátok
Itt hát nem tétovázok.

Legfőleg az megjegyzendő,
Hogy azon torony fala
Csillagokig ért s isszonyu
Kövekből épült vala.
Ez okból hát felvett tárgyunk
Megértése végett szólunk
Előbb a csillagokról
Azután a harangról.

A csillagok fényes gombok
Kék kabátján az égnek
Csillagásokat köszönik
A roppant setétségnek.
Épen úgy sok földi ország
Hol a sötét nagy fokra hágy
Csillagokkal van tele
Csak úgy játszanak vele.

A mint mondtam, a csillagok
A sötétet szeretik
De elbujnak szemünk elől,
Ha a nap süt vagy esik.
Mekkorák, mily messze vannak
Mért fénylenek, mért ragyognak
Mind ez oly csekély dolog
Mit nélkülem is tudtok.

Fontosabb, hogy ugyanazon
Pompás égboltozaton,
Melyen éjjel csillag ragyog,
Nappal a nap van uton;
Midőn a nap indul utnak
A csillagok szerte futnak
Mint az apró emberek,
Mikor nagy ur közeleg.

Hogy mért kel fel a nap reggel
És mért nyugszik este le;
Napfogyatkozás idején
Hová lesz egyik fele;
Nyáron mért oly forró, télen
Mért pislog ránk oly szerényen,
Mindez oly csekély dolog,
Mit nélkülem is tudtok.

Nagyobb az, hogy vannak olyan
Szerencsétlen doktorok
Kik azt hiszik, hogy a nap áll
S helyette a föld forog.
Kik a napról azt állítják,
Hogy nagyobb mint egész világ,
Pedig kiki láthatja
Nem nagyobb mint kalapja.

S a kik minden csillagról
A melyet csak lát szemünk,
Olyan véleményben vannak,
Hogy az nagyobb mint földünk.
Oly parányi kis csillagot
Zsebre raknék egy tuczatot:
S az egy világ! már ilyet
Okos ember nem hihet.

E szó „világ“ a világot
Jelenti teljességgel,
A ki épen el nem hinné
Megkinádom ebédrel.
Már magi a szó alakja
Eredetét megmutatja,
E szó „világ“ tudnillik
A villától származik.

Minthogy pedig villa mellett
Késnek is illik lenni
Sőt a ki az asztalhoz áll
A kanált is ott leli.
Világos, hogy ezen tárgyak
Már a világ előtt voltak
Csak így deríthatjuk
Villától a világot.

(Folytatása következik).

A veres tót.

Van Egernek egy kísértete: a veres tót. Boldogok a kik még nem látták s százszorta boldogabbak, kik szelleme rémét nem ismerték.

Ez élő ördög, e parázna, e sima képviselője, e civilisatio köpenyében burkolt Mephisto, oly helyen tartja fészékét, hol ima rebeg, hol Isten szolgái vannak, hol a tudomány fátyla lobog.

Ezen ördög megfertőztetett zárdát, megöszített s megkopasztott becsületes leányos apákat s megpiszkolt családot... uzsorás pénzével s ördögi fufangjával eszközölvén k a l a n d j a i t.

E közbecsülésben és tiszteletben álló uzsorás tönkre tett parasztot, urat; markába tart köz- és állásos egyéneket egy iránt. Ki nem hiszi, nézze meg a bíróságok erre mutató peres könyveit.

Mióta az uzsora törvény életbe léptetett, azóta nem perel, félvén vértől párolgó contractusait azon helyen felmutatni, hol a törvény illeten ördögöt füstölő töménje van; kerüli és mindig sikerült neki ezen füstöt meg nem szagolni, mely őt Eger szent küszöbéről pokolra kergetendhetné.

Figyeljünk főurak, törvénytudók, atyák, papok s mindnyájan, kik Istent, királyt s hazát szeretünk s imádkozunk, hogy oltalmazzon meg bennünket minden parázna, uzsorás és szentségtörő „veres tót“ kísértettől.

Levele!

Végdöfés.

Az „Eger“ lap f. évi 27-iki száma „Nyiltér“ rovatában, vakmerő, aljas, légből kapott rágalom olvashatók a „Füllettő“ szerkesztője ellen, oly rágalom és pimasz förmedvények, hogy tőlük a tisztességes ember szája ize elfanyarodik, mintha csinált zsidó ecetet nyelt volna le.

Ha tisztességes jellemes ember, becsületes önértéktől áthatva, az őt méltatlanul megtámadó „Füllettő“ ellen, — ha az esetleg bekövetkezett volna, — lépne fel: bocsánatot kérnénk tőle.

De szemünk, szánk elállt, midőn „ebbe fene melegbe“ bizonyos nadragulyás ebdüh ütött ki oly aljas embernél, a ki Donbugyi Palyának hivatik, jelenleg Heves vármegye valóságos irtoka, volt péklegény, több család tönkretevője és hirhedt vampir-uzsorás!

Tehát ezen szörnye a társadalomnak más tollával, (az az irtokja tekintélyes ember lévén, jelenleg, mert vagyónát el-

harácsolta, hozzá szegődött, és Bugyiig alacsonyodott,) merészelte felnyitni azt a büntelt és tanulatlan száját ellenünk? Az a Donbugyi Pál, a ki 48 előtti időben I. M. kaszinó elnöke által kaszinó ószo- l- gának fogadtatván fel, azonban onnan, mert a könyvtárból többrendbeli könyvet — mint valami cipót — elcsenvén, elárúsíttatott, s ezért csúfosan kiebrudaltatott? Az a Donbugyi Palya, a ki kegyencnője fogatán Gyöngyösre ment káposztáért, s gyalog jött vissza, mert eladta azt? stb. stb. . . .

És az a Donbugyi Palya türetik meg Heves vármegyénel már évek óta? Meg fogja-e még tünni az a nagyra becsült megye még továbbra is ezt a vérszopót, a kiról eddig, ilyféle tudomással nem birt, a ki másolásra sem használható, csak kályhafűtőnek? Mi azt hisszük, ha egy kis önértéssel bir, ilyen orcátlan embert nem fog megtünni kebelében!!!

E lapok szerkesztője mult és jelenre nézve tisztán érzi magát s bátran szemébe néz minden embernek. Hogy a sors őt mint végzett embert, a ki több nyelven beszél, végrehajtónak tette egyszer, — de becsületesen hagyta oda, — arról ő nem tehet, de az sem, a ki ügyvédi diplomával volt kénytelen ebben a mostoha időben végrehajtóskodni!

Becsületet tud adni minden embernek, a ki ariá érdemes, de csuszó-mászó és lekötözött szolgája nem volt és nem lesz senkinek.

Igy tehát, miután sem nem csalt, sem nem lopott, és tisztán áll, jogosan fogta kezébe a tollat, hogy ostorozza a nyomorultakat a társadalom azon piszokjait, kik a közmegevetésre méltók. A sajtóval tehát nem él vissza.

Végül ugyan azon rovatban „Többben“ aláírással ellátott „existenciás“ szörnyeknek, — levének ők eddig talán öten, — csak annyi mondani valónk van, hogy az nem „visszaélés“, ha őket mint afféle jó fajta más zsirján meghizott uzsorásokat ostorhegyre vettük. Különbön gondunk lesz, hogy őket ezentul több adattal füszerelve, a világ csufjára pellengére állítsuk. Mi kegyelem kenyérre nem szorultunk, mert birván annyi ésszel, hogy kegyelem nélkül is megfogunk élni. Önök tehát csak zsarolják tovább is a szegény megszorult honpolgárainkat, de biztosítjuk, hogy kényük kedvük szerint ezentul nem fognak packázni. Utoljára pedig ezen „névtelen hősökkel“ szemben még csak annyit mondók vagyunk: hogy ha oly becsületesen lépnek sikra s a sajtóval oly csinján fognak bánni mint mi: részletes válaszra érdeme-sítjük, de orcátlanokkal szemben semmi szavunk, csak megvetésünk.

A szerkesztőség.

Hová merült el a szemed világa?...
Mi az, mit kancsó fenéken keressz?...
Talán a szőlő-tőnek egy kis ága,
Min még a bor egy könyve rengedez? —
Tán a nedűnek üdvadó árjában
Karcos szőlő-mag ezre jár beléd,
S nem bizhatol torkodnak jóvoltában,
Mert többször azt a csaluton nyeléd?

Nézd a világot... annyi borivója,
S köztük valódi korhely nem kevés;
Korhelykedés étvágyad elrontója —
Mely kancsalúl kancsó fenékre néz.

Mi az, mi embert bolonddá tehetne?
Jó egri bor?... Legyen bár mint özön:
A szomjas ember elmerülhet benne —
Nem mehet mind le egy torok-közön,

Ha borvirág kell, azt a viz nem kerget,
Ki élni vágy, az a borra tekint;
Bút veszt, ki sok bort gyomrába lekerget:
Csak a fősvénynek hoz borvágya kint.

Ki szívben bús, ki lelkében rémült volt,
Kinek torkát szörnyü szomj égeti,
Kit hurka, kolbász, sonka elvarázsolt,
Földnek borát csak olyan nyelheti.

Ne nézz, ne nézz hát kancsód mély gyom-
rába —
Nincsen Hegyalján nekünk birtokunk;
A mennyit a zsidó ad jó szándokába, —
Nyelhetőnek csak annyit mondhatunk.

Mert a hitel, nagy tenger egy embernek,
Szörnyü eret vág bugyellárisán, —
Köröttünk vészmadárként ott lebeg-
nek, —

Zajoktól felrémul a ház magány.
Ha van mit innod — bár nem jó —
jelenben,
Ha van mit élvez: igyál — s ha ke-
ves:

Maradj a vízzel kínáló közelben,
S tán jobb, de kétesb, sok bort ne keress.
Az ihatót ne add el álom részen,
Melyet torkodba hasztalan szorítsz;

Várt enyhed része a szomjuság léssen:
Ha száját csak álom-kortyokra nyitsz.
Hozd tehát vissza nagy szemed világát,
Ugy térjen az meg mint eltelt számár;

Mely vissza jó, ha megette zöld ágát, —
Egész erdő viránya hagyva bár,

*) Ajánlja szerző a helyben megalakulandó korhely kompánia választandó elnökének becses figyelmébe.

Tárca.

A pattogányok szerelme.

Igaz és szivreható történet ifjak és öregek számára.
Irtá: Don Vigole.
(Vége.)

— Megállj Don Lábonchip, nem engedem véghez vinni gaz merényle

Többet nem szólhatott, mert egy szűnyoglábszárral Lábonchip úr szét ütöte agyát.

Borzasztó volt a fejnélküli hulla, a vérben fürdő holttrész a nap bágyadt sugarainál.

Dühösen rohant tovább Don Lábonchip társával, lábaik között rémesen suhogott a pókhálókötél.

Lassudnak már lépteik, közelednek a tizenötödik porcelán gombhoz.

Már itt vannak.

De im a gomb árnyából egy bolha ugrik elő s megragadja Don Lábonchipet. Ijedten ordít ez, míg Don Ugróphene hatalmasan döngeti hátán a taktust botjával. Lábonchip társa vitézül megugrik.

A zajra elősiet Don Jaj de Mar, nejével és leányával Pannával.

Örömkönyek közt öleltetik Don Fekete Ugróphene az életmentőt!

Lábonchip pedig kinosan vonaglik a földön, összetörött bordái s lábai tehetet-

lenné teszik őt. Utoljára egy nagyot rúg s kileheli fekete páráját.

*

Mi lett az egész históriából?

Lakzi.

Még pedig minő! Hetedhét paplanra, dunnára, lepedőre, vánkosra szóló.

Meghívó jegyek küldettek szét, melyeken az állt:

„Van szerencsém tudatni a t. ma-
„gasróptü bolhatársakkal, hogy leányom
„Donna Panna Pattogana kisasszony és
„leendő vőnk Don Fekete Ugróphene
„ő méltósága esküvője folyó hó 15-ik
„éjjelén tartatik a Vérdombon. Mely
„ünnepélyre rettentő vendégszeretettel
„minden ismerőst és nem ismerőst ezen-
„nel meghívjuk.
1881. július 10.

Tisztelettel

Don Jaj de Mar,
az örömapa, és neje.

„U. i. Az esküvő után kirándulás
„fog tartatni az emberhátra s itt álta-
„lános lakmározás“.

*

Fölviradt jul. 15-ike, mely a két szerelmezt összekötendő. Előtte való nap mindketten böjtöltek, mint ez a bolháknál szokás. (Bizonyosan hogy annál többet ehessenek. Jaj nekem!)

A bolhanépség összegyűlt s oly nagy csoportot képezett, hogy kalappommal, pe-

dig elég terjedelmes akár a Móricz Palyáé, nem borithattam volna le.

A ceremónia megkezdődött.

A két házasulót lábát finom selyemszállal köték össze; ezután szét mentek, hogy a boldog pár őket átugorhassa, annak jeléül, hogy minden bajt így fognak átugrani az életben is.

Mintegy husz percig tartott a komedia.

Ezután ismét összecsoportosultak s éltették az új házaspárt.

Most vagy soha! — gondolám, s azon reményben, hogy kényelmetlen kosztosaimtól megszabadulok, fölkapám papucsomat

A végzetes papucs háromszor csapott le egymásután.

Egy véres hullatömeg terült el szemem előtt; kinos vonaglásban, hallható hörgéssel; köztük szegény Donna Panna is, kit pedig kimélui szerettem volna.

Felénél több vitézül szétugrott. A vőlegény is megmenekült

Az örömnap gyásznappá vált.

Panna és Ugróphene nem lehettek egymásé.

*

Az éjjel egy bolha beszélte feleségének, hogy Don Fekete Ugróphene megesküdött boldogult menyasszonyára, hogy megboszúlja magát s olyat csip rajtam, hogy bele halok.

Jaj nekem!

Maradj közöttünk dülledő szemeddel,
Hozd fel a bort, ez élető nedűt, —
Ha már jól ettünk, — a javát ne vedd el:
— Ne adj helyette még talán csepűt!!!

Karcos Dani.

Bugyiadák.

K. A. mult évben megszorult állapotában az utcán Donbugyival találkozáva, ez rögtön felajánlta szives közvetítését a pénz előteremtésére, és csakhamar a két darab 120 frtos váltóra a pénzt havonkénti törlesztés mellett, K. A.-nak kezébe le is fizette K. A. rendszeren posta útján, mert vidéken lakik, a pénzt posta utalvánnyal Donbugyinak küldözgette is; s midőn már 290 frtot fizetett volna, a további fizetést beszüntette. Egyszer csak T. J.-tól vagyis Ábeltől levelet kap, melyben felszólítatják, hogy a 240 frtos váltóra az esedékes kamatot küldje meg, mert stb. stb. Azonban K. A. erre mitsem válaszolt. Nemsokára megkapja a váltó óvást; de erre sem hederít. Nemsokára utánna be is lett perelve, de abban sem Ábel, sem Donbugyi Palya, de a Bakan-csa szerepel mint követelő. Szegény K. A.-nak nem maradt egyéb hátra, mint a 240 frtot és a kamatokat újra lefizetni! — Ez után mi fog következni, azt kiki gondolhatja: t. i. csalásért egy kis per.

M. L. hivatalnok szintén meg volt egy alkalommal szorulva, s ebben a helyzetben kibe botlott volna meg, mint hivataltársa Donbugyi Palyába!

— Pénz kell neked pajtás, és mennyi?

— Csak száz forint.

— No jó, állítsd ki pajtás a váltót, s én rögtön megteremttem a pénzt, de csak 50 percentre! Alább nem lehet.

A váltó kiállítatván, a 100 ft. előlett teremtve 50 percentre és így 12 ft. 50 kr. kamat levonással Donbugyi Palya le is fizette. Az évnegyed eltelte előtt 10 nappal előállít Donbugyi Palya, hogy pajtása fizesse le az újabb 12 ft. 50 kr. kamatot és új váltót állítson ki. Ez megtéte. A második negyed vége felé egyszer csak M. L. az iparbanktól kap felszólítást, hogy a lejárandó váltóját ujtsa meg és a 10⁰-et fizesse be. Mi lehet ez, gondolja M. L., hisz én soha se vettem fel kölcsönt az iparbankból? — Bemegy az iparbankba. Ott felvilágosítják, hogy Donbugyi Palya volt szives a pénzt részére felvenni. Ekkor jött Donbugyinak turpisságára, a ki pusztá barátságából már kétszer 10—10 frtot zsebre tett.

Egy előkelő uri ember és hivatalnok 200 ftra szorulván Donbugyihoz fordult annak előteremtésére. A váltó kiállítatván 50%-re megkapta azt, s két évig fizette a kamatot, a nélkül, hogy tudta volna, kinek tartozik azon összeggel. Egyszer csak Donbugyi előáll, hogy a tőke felmondott. A hivatalnok most kelepcebe került és rimánkodott, s miután ez mitsem használt, kérte Donbugyit nevezné meg hitelezője nevét, — mit az teljesített is. Elmegy tehát az adós hivatalnok S. K.-hoz, s kéri, hogy miután ő ugy is „tisztességes“ kamatot fizetett eddig, ne mondja fel neki az összeget. Micsoda tisztességes kamatot gondolsz te barátom? kérdi

tőle S. K. — Nos hát én 50%-et fizettem Donbugyinak. — Az lehetetlen, válaszolt S. K., mert én pénzem csak 12⁰-re adtam ki! — Tableau!

(Folytatása következik.)

Női hozomány.

Öt év óta csakis érte éltem,
Öt év óta érte szenvedék;
Mindem este húzták ablakánál,
Húzták... mert hát pénzem volt elég.

Ha felviradt május első napja,
Fazmin és jácinttal meglepém;
Ilyenkor, ha mentem a vizitre,
Kedves mosolyával jött elém.

Igaz, pompás uzsonnákat ettünk!...
S mért ne mentem volna én oda?...
Katinka csak!... de a hozománya! —

Hisz nem vagyok talán ostoba?...

Azt gondolám, hogy fenékiig tejfől,
Eljegyeztem a szép kis leányt;
Fényes volt a jegyváltás és csap-
tunk

Hat hét után gazdag lakomát.

* * *

Megegykedvén, — már első nap látom,

Hogy nagy bolond voltam a világon:

Felcsésem női hozománya —
Zsemlélődő fogatlan mamája!
Vas Kalap.

Egy kávé levele a szerkesztőhöz.

Nagyon thiszthelt Filienthü ur!

Khirem ünt, legyik szives bhetses lopjába khüvetkhezü megrovast khithenni: hat nekhem van egy cselidem meg egy khaszirnüm, — a khaszirnü jo leany, is igen szives, de a cselid leany nem volt szives, hanem egy szerethüt thartotta maganak, egy uri forma gavallirt, a khi nem khültött nálom, semmit, csak reggel khórán 4 orakor már 3 krirt, khirem három egisz krajcarirt, szerence hogy mar sajn krajcar ninesen, khirt és khapott egy pohar tejet. Thalan üsmeri Filienthü ur azt a nemrig olahoktól gyütt klavir ronto mestert? Ha nem üsmeri, hat az olyan gavollér, hogy icakha erüvel oda megy nobilis urokokhoz, s magat bemuthatja, hogy ü virtuóz s mindjart pertu poharat emel nekik az ü borukból, — s oztán olah tancokat produkálja nekik. No de ez semmi, — hanem a cselidemet a khi a khavit füzte ugy elronthotta, hogy mindig susogtak, a khavi meg elfütt. Mikhor khi abalthom neki: Joli, Joli the, hul vagy megint. Ozt mondom nekhed, odok olyan khiit nyoklevest, hogy megbánod. Erre a szúra egy ferslogbol kialt valakhi hangja, hogy khiit pofon 20 frt! — Nü hat moga khicsoda abba a ferslogba, mondom nekhi, a khi khi bújtha magat onnan. In, azt mondja ü, klavir majster vagyok, de moga — mar mint in — egy zsidó! Az igaz hogy in zsidó vagyok, de moga egy senki sem, mert csak khontokat csinál a vendiglüben, de phinze nines, tehat phosztholjon innen. Szerencsije volt neki, khirem alason, hogy nem rendes khosztümben voltam, mert majd ottam volna nekhi, — de mi thürthint? A hogy khiszaladt a gangon az utzára, in bemegyek a khavihazba, khi jün azon be, mint megint a

klavir meiszter, és khüszönte engemet, mintha semmisen thürthint volna, és khirt thülem egy phipha dohany. In eleganst jatszottam szinte is adtam neki egy phipha dohany! Ilyen ember az a szerb klavir.

Szolgája
Khüvesmezey s. k.
kávis.

TARKASÁGOK.

A legközelebbi választások alkalmával történt, hogy az ellenzék egyik kortes vezére megjelent N. községben, hol a bíró ugyancsak verte a kormány mellett a vasat. Találkozván az érdemes bíróval, ekként szólítja meg:

— No, hallja kend, hát ki az — éljen!?

— Hát az éljen, a ki nekem jót akar, — válaszolt az érdemes bíró.

— Tudja-e, hogy ki akar jót magának, az én sógorom, az pedig nagy ember ám! — mondá a furfangos kortes.

— Hát ki a maga sógora?

— Budapesten lakik, Kozareknek hívják — válaszolt a kortes.

A bíró pedig forrón ohajtva a haza felvirágzását, megadva magát az ellenkortesnek, egész tüzzel kiáltott fel:

— No még ma irok annak a Kozareknek és felléptetjük az n....i kerületben.

Szegény Kozarek, nem is hinné, hogy mily népszerűvé tette a... kötéll!

Az n....i ügyvéd — ki melleleg legyen mondva, jogtudor — egy alkalommal bizonyos községben jelent meg mint foglaltató, a hol tudori képességének szép tanuságát adta. Ugyanis — szomorú, de való, — a jegyző íróasztala szintén foglaltató tárgyát képezvén, egy jelenlevő óvást tett ez ellen, azt kérdező a doctor úrtól:

— S ha arra kerül a dolog, min fog a jegyző replicázni?

— Látta már uraságod a „Falurossza“ című színművet? ha igen, emlékszik arra, mint segített a cimbalmos magán. Ha tehát a jegyző asztala eladatik, írjon ő az irnok hátán, ez könnyebb lehet mint cimbalmozni.

Fiatalság előre!... Mily könnyü a — doctorátus!

Sokaknak.

(Kinek nem szüre, ne vegye magára.)

Hegedültek, trombitáltak,
Szólt a dob s cimbalom;
Programmbeszéd fött agyadban,
Örömmosoly ajkadon.

Bögték utca-hosszat neved,
Kétszáz volt a lobogó, —
S a mint zsebed laposodott:
Akként ürült a hordó.

Mégis buktál!... Váltód lejárt,
Mégpörgették a dobot,
S bár oly sok pénzed kóstálta,
Eladták... mandátumod!

Vas Kalap.

A „Füllentő“ hirei.

☉ Mint halljuk az egri uzsorásokból egy consortium van alakulóban, mely feladatául tüzte volna ki azt, hogy a „Füllentő“ megvásárolja, olyképen, hogy jövőre az a tisztas társaság szerkesztése alatt fog megjelenni, dicsérvén és magasztalván azokat az általok tönkre jutott családokat, a kikkel a sors oly mostohán bánt el, s az ő zsebükbe hajtotta.

● Eger városa emelkedőben van, mert a patak árkaszéleit magasabbra emelik

— A helybeli zsidók mint tapasztaljuk, csakugyan magyarosodnak, ha magyarral kell beszélniök, ha pedig együtt vannak, nem hallani csak rontott német

szót Hát ugyan a németországi zsidók miért jó németek, vagy az angolok, — avagy a francia zsidók hebegnek e más nyelven? Ők bizonyára szegénylenék magokat, ha más nyelven társalognának. — De ez csak nálunk adja elő magát szegény magyaroknál, mert mindenütt annyi bevándorlott copfos zsidó van, hogy az utcán végig menve, minden második lépésnél egy ilyenbe botlunk meg. A copfos orthodoxnak tehát se hazája se országa, csak bigotizmusa van, és hogy hamarosan meggazdagodva tovább tehesse sátorfáját.

△ Valami „szerb tövis“ burjánzott Egerbe klavir billegtetőnek, és henegeő tolakodónak. Többrendbeli panaszt hallottunk felőle, s csak azt javasoljuk neki, hogy sátorfáját mentől előbb hordja el.

— Rendes városokban, ha valaki éjjeli zenét kíván adni, ebbeli szándékát a rendőrségnél kell bejelentenie, — itt pedig még azoknak is megengedtetik éjjelenként utcahosszat az óbégatás, — kiknek nem parancsol senki. A rendőrség pedig éjjel, mert sötét lévén, sehol sem látható.

◁ Furcsa levelezési lapot olvastunk: „Kirek Szében és kandajon Énram izs, mert má nagyon Rekén hogy én makánok asta Szivesákok detem, Desék Ne-

kem fizetni a meyni Lehet mert azt Nem válik és Nem ilik az Ebarsákhöz. Aszlaszatos Sz. Kalman kilött.“

— Egy másik ugyanattól: „Kerek Szében Banka in mintok varom hogy ho szán gyúne, és az adóságú Valamji fi szetne, mert nagyon Szükségez ugy iben mint maga a Tillen. Aszlaszatos Sz. Kalman Kilött.“

▽ A p—i temetőben egy sirkövön következő sirirat olvasható:

IT
NYUGS
ZIK DUT
KAMATY
ASELINE
K 58 EYE
1852. E.

Szerkesztői sugások.

Z. G. urnak Szöllős-Györökön. Sorait vettük s reméljük, hogy adott szavát beváltandja. Tárcaját legyen szives teljes egészben elküldeni. Sok sikert. Üdvözlét!

N L. barátomnak Kapuvárott! Az ottani hirhedt takarékpénztárról, mely a vidéket kipusztította, adatokat kaptam. Különben ottlétem alkalmával erről meggyőződést is szereztem. E helyütt adok kifejezést azon megbotránkozásnak, hogy nincs

senki, — mert nagyobbára az ottani „intelligentia“ és holmi Birringer had tartja sakkban és pusztítja a vidéket, — a ki felszólalna és elejét venné a sok visszaélésnek. — A két kerekű kalesz jár-e még? — Különben szellőztetve leend az ottani humbug. Addig is szervusz!

Sz. P. urnak F—rön Vártuk, vártuk, de nem jött, talán valami baja van? Sajnáljuk.

K. R.-nek. Nem szeretjük a hiába-valóságokat.

F. D. nek. A közvéleményt oly embereknél. — a kik bevannak mártva bizonyos dologba, — nem képviselik, s azokat megvetjük és üjtük a magunk és a mi közvéleményünk szerint. Mi nem álarcskodunk, hanem arra törekszünk, hogy holmi „existenciákról“ az álarcot lelebentsük. Sajnáljuk, hogy mult számunkban közölt költeményből egy tisztességes nőre gondoltak, a ki távol áll ily gyanúsítasoktól. E helyütt tehát kijelentjük, hogy annak írója csak erkölcsiségi szempontból írta, de senkire sem célzott.

☛ Teljes számú példányok még megrendelhetők. Egyes számok Egerben Rónay és Bartmann urnak kereskedésében, Budapesten több szivartőzsdében kaphatók.

Dr. Koch G. C. orvos

általános gyomorkeserője.

Ezen illatos és nagy gyógyhatású általános gyomorkeserő a legcélszerűbbnek talált ital, gyöngye emésztés, elnyálkásodás, aranyér-, altest- és gyomorbajoknál s általában minden emésztés-hiányra mutató bajok és szenvedéseknél elhárító és ellenható emésztő folyadék. Ez a legnagyobb gyógyerejű és erős hatású füvekből és gyökerekből áll a legjobb borszeszszel készítve s orvosi és vegyész vizsgálat szerint az emberi természetre bár a legcsekélyebb mérvben is károsan ható alkatrészeket nem tartalmaz.

Az általános gyomorkeserő 40 évi használat után kitűnő gyógyszerül bizonyult be mindennemű betegségben, melyek a tápszervek eltompulásából és elnyálkásodásából származnak.

A palack négyszögű s egyik oldalán az üvegbe öntve a következő jeggyel van ellátva:

Dr. med. G. C. Koch's Universal-Magenbitter.

Egy palack ára 60 kr. o. é. Kapható Egerben: BERNEKKER FERENCZ kereskedésében.

TOVÁBBÁ:

Alulírott a „DUNA“ Biztosító-Társaság ügynöke lévén, a biztosítást a közeledő nyári időnyre, tűz és jégkár ellen előnyös feltételek mellett gyorsan és pontosan eszközölöm.

Nemkülömben bátor vagyok ajánlani a piacon évek óta fennálló fűszer-, festék-, anyag- és rövidárukereskedésemet, mellyel a n. é. közönség meglegedését kiérdemelni, főtörekvésemnek tartom.

Tisztelettel

BERNEKKER FERENCZ

fűszer-kereskedő s a „Duna“ biztosító-társaság ügynöke.

Alulírott a nagyérdemű közönség tudomására juttatja, hogy Egerben Széchenyi-utca 222. szám alatt, Csernovics-ház az érseki palotával szemben

tudakozó és cseléd-közvetítő intézetet

nyitott, melyre a magyar kir. kormánytól 8515. sz. a. leirattal külön engedélyt nyert.

Mirenézve a nagyérdemű közönség pártfogását kéri alólírott. Ajánlom magam mindennemű közvetítési ügyekben közbejárni s megbízásokat teljesíteni, u m, minden foglalkozásra férfi- és nőcselédet, nevelőket, gazdatisztek, kertészeket, kocsisokat, szolgálókat, aratókat és minden munkára munkásokat, házvezető s társalgónőket, szobaleányokat, szakácsnőket, szolgálókat, mosónőket, bejáró tisztogató asszonyokat és napszámosnőket szerezni. Azért felkérem a községi jegyző és bíró urakat, hogy különösen a szolgálat végett Egerbe jövőket hozzám utasítani, mint ahol minden kellő utbizonyítással fognak támogatatni.

Ugyszintén lakások közvetítése céljából fölkérem a házi urakat a kiadó lakásaikat nálam minél előbb bejelenteni, hogy lakást keresőknek szolgálhassak a kiadó lakások jegyzékével és árával, úgy vidékre minden megbízás és megkeresésre, azokat a legnagyobb discretio megtartása mellett teljesítem, s az illetőknek levélben válaszolok, úgy a legjobb minőségű egri borok vásárlása iránt tett megbízásokban leglelkismeretesebben fogok eljárni, miben különösen Eger város jóhírű közérdeke által fogom irányozni, mert az egri bortelmezők és kereskedők anyagi és erkölcsi állásait nálam senki jobban nem ismerheti, úgy ez ügyben tett minden vidéki megkeresésnek is a legmegbízhatóbban tehetek eleget.

Ugy mint a „Trieszti Azienda Assicuratrice“ a legrégebbi biztosító intézetnek megbízottja, a nevezett intézet részéről minden tűz- és jégkárok és életbiztosításokra a legkedvezőbb feltételek mellett, mire az intézet 12 millió frt alapjánál fogva egyedül képes.

A „Munkások betegsegélyző és rokkant pénztárának“ egri meghatalmazottja, mely egylet e nemben első rangú a birodalomban, mert 55254 frt 46 kr. alaptőkével, 16485 tag, kik az ország 31 különféle városaiból és Budapest főváros gyáraiból vesznek benne részt, 12 évi fenállása óta egy millió forintot adott ki az egylet céljaira, melynek működése a szegényebb népre, kis iparosokra valódi áldással működik 6-ik év óta Egerben is.

Ezenkívül készítek férfi ruhákat is legolcsóbb árért, sokkal olcsóbbért, mint ezt mások részletfizetés mellett ígérik, mert azt mindenki beláthatja, hogy az apró részletekben nem is lehetséges.

A fent elsorolt ügyekben, úgy a vidéki, mint a helybeli közönség nagyérdemű pártfogását ismételve kérve, maradok

alázatos szolgálja

Szabó Sándor.